

ת"פ 51440/05 - מדינת ישראל האמצעות תביעות ירושלים נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 20-05-51440 מדינת ישראל נ' פלוני(אחר/נוסף)
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לאר-ביבלי

בעניין: מדינת ישראל האמצעות תביעות ירושלים
המאשימה

נגד
פלוני באמצעות ב"כ עו"ד מוחמד חלאילه
הנאשם

הכרעת דין

אני מורה על זכויותו של הנאשם מביצוע עבירה של חבלה במכשיר לרכב; עבירה של היזק לרכוש בזדון וUBEIRA של כליאות שוואא. הנאשם מושרע ביתר העבירות המיויחסות, כמפורט להלן.

כתב האישום

1. כתוב האישום המתוקן (תיקון מיום 20.11.1.1), הכולל שני אישומים, מייחס לנאשם עבירות אלימות נגד רעיתו (להלן - **המתלוונת**), כמפורט להלן:

2. באישום הראשון נטען כי ביום 15.5.20 נתגלו ויכוח בין בני הזוג, וזאת לאחר שהמתלוונת הבחינה בתמונה של הנאשם עם בחורה אחרת במכשירו הנייד. במסגרת ויכוח זה צעקה המתלוונת על הנאשם שהוא עשה שימוש ברכבם המשותף להסעת בחורות אחרות. הנאשם צעק על המתלוונת על כך שהחיטה בטלפון הנייד שלו. בהמשך, הפסיק הנאשם במתלוונת לתקשר לממונה עליה במקום העבודה, ולהודיע לו על התפטרותה, אשר עליה לעבר "חינוך" בגדרו לא יצא מן הבית. או אז, כשילדם הפעוט המשותף שוהה בבית, החל הנאשם להזכיר את המתלוונת, כשהוא חובט בידיו באזרור פניה. בשלב זה,عمדו מחוץ לדלת הבית הוריו של הנאשם ואחותו. אביו של הנאשם צעק לעבר הנאשם והמתלוונת, שבنم הפעוט ימות מרוב פחד, ושהם מביעים את

משפחותיהם. בתגובה לכך, גירר הנאשם את המתלוונת לחדר השינה, דחף אותה על המיטה, רכן מעלה והכה באמצעות ידיו בפניה. המתלוונת המשיכה לצעוק ובתגובה הנאשם דחף לפיה מגבת כדי למנוע ממנה לעשות כן.

בשלב מסוים, הצליחה המתלוונת להשתחרר מachableת הנאשם, ברחה לכיוון דלת הבית, דפקה עליה וקראה לעזרת משפחת הנאשם. בתגובה, אחות הנאשם הציעה לה לפתח את הדלת, והמתלוונת השיבה לה כי הנאשם נעל אותה. הנאשם בשלב זה אחז בנוול של המתלוונת, והחל להכות אותה באמצעותה באזור הגב והידיים. כתוצאה לכך, נגרמו למתלוונת שטפי דם בגבה ובאזור עותה, ושפתה התחתונה דיממה. בהמשך, ולאחר שהנ禀ה מסר למתלוונת שתוכל לעזוב את הבית ללא בנים הפעוט, היא פתחה את דלת הבית בשקט, וברחה מן הבית כשהפעוט בידיה. הנאשם רדף אחריה, אולם המתלוונת נעה עצמה עם הפעוט ברכב, ובعودה מנסה להניע את הרכב באמצעות הקוד החל הנ禀ה לבועט בדלת השמאלית של הרכב ובמראה הימנית. כתוצאה לכך, נשברה המראה בצד ימין ונגרמו לרכב נזקי פוח.

המתלוונת ברחה לבת של שכנה, שהזוהתה אינה ידועה למאשימה, שאז הנאשם שלח לה הודעות "**אם את המתלוונת במשטרת עלי, את משחתת בחים שלך, חשבת אם אני אכנס לכלא לא אשחרר**" וכן שלח להודעה קולית ובה אמר עליה בפגיעה שלא כדין בגופה: "**נשבע שאני אכט אותך איפה שתהיא אני יהיה לא אשאיר אותך את תראי**"; "**נשבע באלהים שברא אותו אני אגרום לך לחולם עלי תעדי להגיע לעובודה ותראי מה יקרה**".

בгин מעשי אלה מיוחסות לנ禀ה באישום זה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**); עבירה של חבלה במידה לרכב, לפי סעיף 341ה לחוק העונשין; וUBEIRA של איזומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. באישום השני נטען כי כחצי שנה עבר לאירוע נשוא האישום הראשון, התגלו ויכוח בין בני הזוג בעקבות יציאת הנאשם מהבית לבנות יחד עם בחרות אחרות. במסגרת הויוכוח, בעט הנאשם בחזקה בדלת החדר שנשברה, ושלף ממנו מסמר באמצעותו שרט את המתלוונת בזרע ומרפק ימין. כתוצאה לכך, נגרמו לה שטפי דם בזרוע ופצע מדם במרפק. כמו כן, הנאשם שבר את מיטתה בנים הפעוט. עוד באותו נסיבות, הודיעו הנאשם למתלוונת "**שתהא כמו בכלא**", ללקח את מכשיר הטלפון שלה ונעל אותה בבית עם בנים הפעוט. המתלוונת חששה לפנות לעזרה והמתינה לשובו של הנאשם לאחר ששבה ימים בהם נאלצה לאכל את בנה הפעוט במאי אורז משומם שתחליף החלב אז.

בgin מעשי אלה מיוחסות לו באישום זה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; עבירה של קליטת שווה, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; וUBEIRA של הייזק לרכוש במידה, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

4. תשובה הנאשם למיוחס לו ניתנה בדיון מיום 1.11.20 (כב' השופט א' סלע), בגדירה טען כי חודשים עברו למיוחס לו בכתב האישום עבירה המתלוננת להטgorר בבית הוריה, ושהה לביתם המשותף يوم לפני האירוע על מנת לעורר פרובוקציות ולהגיש תלונה במשטרה.

ביחס לאישום הראשון, נטען כי המתלוננת חיטה בטלפון הנידח של הנאשם, שacz תקפה אותו בעקבות חודה כי הוא מתרכז עם נשים אחרות. לשיטת הנאשם, כל פעולותיו במסגרת האירוע הינן ניסיון להדוף את תקיפת המתלוננת אותו. עוד הוא טען כי המתלוננת ברחה עם הפעוט לרכיבם המשותף, וכאשר נסה למנוע את עדיבת הפעוט, ניסתה המתלוננת לדרכו אותו ואף הפניה לו אצבע משולשת.

ביחס לאישום השני, כפר הנאשם למיוחס לו וטען כי אירוע כאמור כלל לא התרחש.

עדויות הتبיעה

5. המתלוננת בת 24, מתגוררת כעת עם הוריה ובנה הפעוט, ומוצאה חיים בהליך גירושין מן הנאשם. היא תיארה בעדותה הראשית כי הרקע להתדרדות היחסים בין השניים ולאלימות שספגה נועז בקשרים שנייהל הנאשם עם נשים אחרות. היא תיארה כי כל עת שהייתה שואלת אותו על יחסיו או קשריו עם נשים, היה מרביץ לה או מונה ממנו אוכל. היא אף הבירה כי לנוכח התנהלותו זו של הנאשם, כמו גם שימושו בסמים ובאלכוהול, לא תמיד נכחה בביתם המשותף.

ביחס לאישום הראשון, המתלוננת העידה כי בבוקר היום, הסתכלה בתמונה של הנאשם עם אישת אחרת, בטלפון הנידח של הנאשם. היא מסרה כי בתמונה נצפה הנאשם עם אישת אחרת, כשהם יושבים ברכב אותו רכש הנאשם גם מכספה של המתלוננת. כאשר פנתה המתלוננת אל הנאשם ועימתה אותו עם נתון זה, החל בין השניים ויכוח קולני שהתדרדר אף לאלים "טלפון היה במגירה והסתכלתי והוא מתחילה צעקות ואח"כ הרביץ לי" (עמ' 12 לפרט, ש' 6-5). כאשר נדרשה לפרט את מהלך הדברים היא מסרה כי השניים החלו מכים אחד את השני "ברור שאם מישחו ירביץ לי אני אעמוד ככה, אני דחפתי אותו, הוא דחף אותי ונתן לי כאפה, ואני דחפתי אותו והתחליל ככה עברר 20 דקות מהו כל הצעקות" (עמ' 13 לפרט, ש' 5-3). היא תיארה כי במהלך האירוע בני משפחתו של הנאשם עמדו מחוץ לדלת ביתם, שacz הם עברו לחדר אחר בבית "אייפה שיש מיטה, בחדר הראשון יש רק מזרון, אז הלכנו לחדר השני, ונדמה לי הואלקח מהה, לא יודעת מה, היה הרבה מכות, לא ידעתה במה הוא הרביץ לי בצלעות, היו לי כתמי דם ואני לא יודעת במה הוא הרביץ לי" (עמ' 13 לפרט, ש' 8-6). בני משפחתו של הנאשם ביקשו מהם לפתוח את דלת הבית, שacz הנאשם שם מגבת וכricht על פניה, על מנת שתשתווק. לאחר שהמתלוננת חדלה מלצעוק, דרש ממנה הנאשם להתקשר לממונה עליה במקום העבודה ולהודיע לה כי לא תגע יותר למקום העבודה "תתקשרו לעבודה תגידי שאת לא רוצה לעבוד ולצאת מהבית ותשבי פה כל החיים, לא תצא מהבית און לך לעבודה וחיים רק תשבי כמו הפח זהה" (עמ' 12 לפרט, ש' 14-13). הנאשם אף אמר לה כי היא יכולה לעזוב את הבית, אולם ללא הטלפון הנידח שלה, המפתחות לרכיבם וכן ללא בנים הפעוט. המתלוננת סיפרה עוד כי בשלב זה, שיקרה לנאשם שהוא מתקשרת לממונה עליה במקום העבודה, ובזמן שהנאשם ישב בחדרם, "פתחתי את הדלת לאט-לאט,

היה פתוח 2 דקוט, לחתמי את הילד והארנק וברחתי לחברת של אמא של שגרה לידי" (עמ' 12 לפרוט', ש' 20-21). המתלוננת נכנסה לרכב אולם לא ידעה את קוד הה坦עה, והנאשם שהספיק להגיע גם כן למקום החל שובר את מראת הרכב ודפק את דלת הרכב. לאחר שהקישה את קוד הרכב הנכון, ברחה מן המkiem ויצרה קשר עם המשטרה. לאחר מכן, תיירה כי הנאשם העביר לה מסרים שונים להניא אותה מלפנות למשטרה "אחר כך הוא אמר לי אם את הולכת למשטרה או אבוי לך מתי אני יצא מהמשטרה אני אראה לך אנחנו נמחבן" (עמ' 14 לפרוט', ש' 26-25).

ביחס לאיושם השני המתלוננת כי אמו של הנאשם נכח באירוע זה, בגדיריו הרבי'ץ לה הנאשם באמצעות מסמר "יש לנו דלת כמו שולחן יש מסמר ושביר את הדלת יש מסמר והוא הרבי'ץ לי עם זה ואמא שלו הייתה רואתה את הכל" (עמ' 13 לפרוט', ש' 19-18). היא תיירה עוד כי לא פעם היה הנאשם נועל את דלת הבית ומוציא אותה ואת בנה הפעוט למספר ימים, כשאין אפשרות לצאת מן הבית. משכך, באחת הפעמים פעלה המתלוננת לשכפל מפתח נוסף לבית, ללא ידיעתו של הנאשם.

המתלוננת הבירה בעדותה כי בני משפחתה ניסו להניא אותה מלפנות למשטרה. היא הדגישה כי עוד לפני נישואו השניים, הזרו אותה בני משפחתה, כי ככל שהיא מחליטה להתחנן עם הנאשם, לא תוכל לחזור בה או להגיש נגדו תלונה. במהלך נישואיהם, ניסו בני המשפחה של הצדדים לפרש ולסייע אולם ללא הצלחה: "רק מדברים ולא עושים שום דבר לא אכפת להם את בחרת בו אז תישארו אצלך אז لكن לא רוצים שאני אלך למשטרה" (עמ' 12 לפרוט', ש' 31-30). המתלוננת מסרה כי חלק האירוע בו הנית הנאשם מגבת על פניה על מנת להשתיקה, הוא הקש ששבר את גב הגמל, אשר בעטיו החליתה לתלונה למשטרה.

6. הגברת נהאד נופל (להלן - נהאד) היא אמה של המתלוננת. היא סיפרה כי בראשית מערכת היחסים של המתלוננת והנאשם, היו השניים מאוהבים, אולם בעלה, אביה של המתלוננת, סירב לקשר בין השניים. היא תיירה מספר אירועים שהתרחשו עם חתונתם של השניים, לרבות מקרה בו לאחר חתונתם ניגשה לביתם של בני הזוג, אך הנאשם סירב לפתוח לה את הדלת.

ביחס לאיושם הראשון, נהאד תיירה כי ביום האירוע קיבלת טלפון מבתה, המתלוננת, שמסרה לה כי היא נמצאת בבית משפחת ابو עיסם. עם הגיעתה ראתה את פניה של המתלוננת כשהן פצועות. לשאלתה, השיבה המתלוננת כי הנאשם הכה אותה (עמ' 42 לפרוט', ש' 28). נהאד העידה כי בשלב זה ביקשה מן המתלוננת להמתין עם פניה למשטרה, עד אשר יגעו יתר בני המשפחה, אולם "לא היה לה סבלנות לחכות למשטרה". נהאד הדגישה בפני חוקר המשטרה כי לא ראתה את הנאשם מכיה את המתלוננת, אולם עם הגיעתה לבית משפחת עיסם ראתה "את הבטן, העיניים, הידיים, את כל הדברים האלה אני ראיתי" (עמ' 42 לפרוט', ש' 32).

ביחס לאיושם השני, נהאד העידה כי המתלוננת סיפרה לה על האירוע, ואף שלחה לה תמונות "כן, גם את החלון ראיינו, ואת המסמר והנעליים שיש שהוא אני לא יודעת במה" (עמ' 43 לפרוט', ש' 9).

7. רס"ב שלום חיים העיד בדבר פעולות החוקירה שביצע בתיק, לרבות גביית הودעת המתלוונת וחקירת הנאשם.

8. רס"ב רפאל אלבז העיד אף הוא בדבר פעולות החוקירה שביצע בתיק.

9. ד"ר ابو רמלי מואמן (להלן - **ד"ר מואמן**) העניק טיפול רפואי למתלוונת. בעדו חזר על האמור בתעודה הרפואיה שהנפיק בזמן אמת, ולפיו אובחנה רגשות בצלעות מצד ימין, אכימוזיס (סימנים של חבלת) בבטן, צלעות כתף וזרוע ימין, כמו גם סביב עין שמאל.

פרשת ההגנה

10. **הנאשם** פתח את עדותו בתייר מערכות היחסים שלו עם המתלוונת, תוך שהוא כינוס המשפחתו התנגדה בראשית הדרך לנישואי השנאים, ואף הבירה לו כי עליו היה לשאת בתוצאות, ככל שהיה. הוא הסביר עוד, כי לפני חתונתם חוו קשיים על רקע יחסים רעועים בין המתלוונת לבין אמו.

ביחס לאיושם הראשון, הנאשם תיאר כי המתלוונת הגיעה לביתה עם בנים הפעוט בבית הוריה. הוא יצר עמה קשר שתגע לבitem, שacz היא הגעה ו"הסתכלתי לה בפנים וסימני הפנים שלה היו קצט מזרים הרגשיים משה לא טוב" (עמ' 51 לפרט', ש' 30). הוא העיד כי הוא הופטע מן העובדה שהמתלוונת שהטה מספר חדשים בבית הוריה, אולם לא מצא סיבה בגינה فعلה כך. הנאשם העיד כי בבוקר שלמחרת, התעוררה המתלוונת וחיטה בטלפון הנידש שלו. הוא תיאר כי המתלוונת "גילהה תמונה של עוד מישה", תמונה שלפיה, כשראתה את התמונה התעצבנה וכעסה עלי והתחילה לטען שהרכיב שהצטטנו לידיו הוא שלה וזה בכלל לא שלה" (עמ' 52 לפרט', ש' 17-16). הנאשם תיאר כי בזמן זה שכב במיטתו והמתין לארוחת הבוקר, שacz "פתחות הנאם, קפיצה עלי תפסה אותו מהצואר והתחילה לצעוק يا בוגד" (עמ' 52 לפרט', ש' 20-19). לטענת הנאשם, המתלוונת ישבה עליו וחנקה אותו, מבלי שהוא יכול היה ל佐ז, "היא שמה את כל המשקל שלה עלי ותפסתי את שתי ידייה וניסיתי להזיז אותה ממני" (עמ' 52 לפרט', ש' 21-20). הוא חזר על כך שלא הייתה לו שום סיבה לתקוף אותה, והוא רק פעל להדוף אותה ממנה. ביחס לשימוש שלו בмагבת על מנת לחסום את פיה של המתלוונת, מסר כי השנאים היו על המיטה, והוא לא חנק אותה כלל אלא "רק שטתי את זה בקטנה לפה שלה לסתום לה את הפה שהיא תשתק" (עמ' 53 לפרט', ש' 3-2). הוא הכחיש כי הכה אותה בפנים או בחזה, ולגביו הסימנים בבטנה מסר כי אלה סימנים שנותרו מהרירונה של המתלוונת. עוד הוסיף כי "אולי סימנים תוך כדי דחיפות בבית, אולי זה מזה, אבל בפועל לא הכתה אותה ולא עשית לה כלום" (עמ' 53 לפרט', ש' 5-7).

ביחס לאיושם השני, הנאשם הכחיש את המיחס לו. הוא כפר במיוחס לו בדבר נעולתה של המתלוונת בביתם במשך שבעה ימים, ואף מסר כי החזקה במפתח עודף כך שיכולה הייתה לצאת מן הבית כרצונה.

11. מר חוסאם קות (להלן - **chosam**) מכיר את הנאשם מזה 15 שנה, והוא נשוי לעולה, אחותו של הנאשם. הוא העיד כי למחמת האירוע נשוא האישום הראשון, פנתה אליו המתלוונת על מנת שיקח לבתו את בנים הפעוט. עדותו של חוסאם מטעם ההגנה ועודה להairo זקור על הדברים שמסרה לו המתלוונת לאחר האירוע. הוא העיד כי "יא לא דיברה איתי על כלום" (עמ' 63 לפROT, ש' 11), אלא רק על מסמכים שקשורים לבית המשפט ולבנה הפעוט. כאשר עומת עם הדברים שמסרה המתלוונת, לפיהם סיפרה לו על האלים שנותק כתפיה הנאשם, מסר חוסאם כי "בחיים שלי לא סיפרה לי ולא התלוונת לי על דבר זהה" (עמ' 63 לפROT, ש' 20).

12. נבייל ابو סביח (להלן - **Nabil**) הוא אביו של הנאשם. הודיעתו במשטרת הוגשה חלף עדותו הראשית (נ/1), ובגדירה סיפר כי ביום האירוע נשוא האישום הראשון שמע צעקותanolות מביתם של הנאשם והמתלוונת, המתגוררים קומה מתחת לבתו. הוא מסר כי שמע את בנים הפעוט בוכה, וכן את המתלוונת מאימת על הנאשם כי תחנן אותו ותעשה אותו בן אדם (שם, ש' 14). עוד מסר בהודיעתו שלא שמע את המתלוונת קוראת לעדרה, או שהנאשם מכח אותה. לטענתו שם, המתלוונת לעולם לא פנתה אליו וסיפרה לו כי הנאשם, בנו, מכח אותה.

13. רביחה ابو סביח (להלן - **Rabia**) היא אמו של הנאשם. הודיעתה במשטרת הוגשה חלף עדותה הראשית (נ/2), ובגדירה היא מסרה כי ביום האירוע נשוא האישום הראשון שמעה צעקותanolות מביתם של הנאשם והמתלוונת. בשעות הערב של אותו היום הזמינה את בנה לארוחת הרמדאן, אולם הוא מסר כי המתלוונת הלכה. עוד היא מסרה שם כי המתלוונת לא סיפרה לה על אלימות מצדו של בנה, הנאשם. בהמשך, כאשר הוצגו לרביחה תמונות של המתלוונת כשל גופה חבילות השיבה כי המתלוונת שקרנית (נ/2, ש' 29).

14. עולה קוור (להלן - **Ulla**) היא אחותו של הנאשם. הודיעתה במשטרת הוגשה חלף עדותה הראשית (נ/3), בגדירה היא תיארה את יחסיה הנאים עם המתלוונת. בתוך קר, סיפרה על מקרה שרaru לפני חמישה חודשים, במסגרתו מנעה המתלוונת את יציאת הנאשם מן הבית, ולאחר מכן אף תקפה אותו לעיניה של עולה. עוד במסגרת הודיעתה במשטרת, מסרה עולה כי היא והמתלוונת היו חברות טובות, והמתלוונת מסרה לה שהיא "לא תעוזב אותו עד שתטיפול אותו במשטרת" (נ/3, ש' 31). עולה לא פירטה בהודיעתה במשטרת פרטים ביחס לאירועים נשוא כתוב האישום, אולם שבה וחזורה על רצונה של המתלוונת להתרגש ולפגוע בנאשם.

דין בראיות

15. עניינה של הכרעה זו במרקחה נוספת במשפחה, המבוסס יכול על עדויות המעורבים ועד ראייה נוספת, תוך בחינת מהימנות העדויות. לנוכח ייחודיות תיקים מעין אלה, נדרש בית המשפט לבחון את העדויות המבאות בפנוי בדקדק רב, כמו גם לבחון האם יש בהן לעלות כדי הרשעה בפליליים. במקרים אחרים עמדתי על קר שאחד המאפיינים המרכזיים של עבירות אלימות בתחום המשפחתי, ובפרט אלימות כלפי בת זוג, הוא שהן עבירות המתרחשות רחוק מעיני הציבור, באופן סמי ושקט. האירוע האלים מתרחש במרבית המקדים כאשר נוכחים אר שני הצדדים לאירוע: הפוגע והנפגע, ומבעלי שנוכחים עדי ראייה. לא בכך, איפוא, מרבית תיקי האלים

במשפטה הינם תיקים המושתתים על ממצאי מהימנות, בבחינת "גרסה מול גרסה" (ראו ב-ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנובו, 01.09.2009), בפס' 32). הדבר מדגיש את הצורך בבחינה כולנית של גרסת המתלוננת, תוך איתורם של חיזוקים אשר יכולים לחזקת ו לתמוך במסקנה המרשיעה.

א. גרסת המתלוננת

16. המתלוננת והנאשם הכירו מספר שנים עוגר לנישואיהם. מכלל העדויות שנשמעו בפניו הבהיר כי הנישואים לא קיבלו את ברכת משפחותיהם, אשר התנגדו לזוגות זו. קר, הנאשם ובני משפחתו תיארו כיצד מלכתחילה העדיפו שהנאשם ינסה לקרוב משפה אחרת שלהם, אולם בעקבות התעקשות בני הזוג, ועמידה על רצונם להתקשר בברית נישאים, קיבלו המשפחות את הגירה. בחולף הזמן מאז הנישואים נתקלו בני הזוג בקשיים, אשר הובילו למצבי עימות בעיתים.

17. בפתח הדיון לעניין זה, אביה בקצרה את הדברים שמסרה המתלוננת במסגרת הודעתה במשטרה;

- **הודעה מיום 15.5.20 בשעה 15:13 (ת/9).** זהה הودעתה הראשונה של המתלוננת. בראשיתה, היא תיארה את הרקע לאלימות האירוע, ולפיו במסגרת עבודה חסכה כסףழמן ששימוש עוגר הנאשם לKENNITY רכב. היא תיארה כי במסגרת יחסיהם של בני הזוג, פנתה לא פעם לאביו של הנאשם (גביל) ולהינה בפניו כי הנאשם לא מפרנס אותה, וחתת זאת עוגה שימוש בסמים. ביחס לאירוע נשוא האישום הראשוני, המתלוננת תיארה כיצד בבוקר של אותו יום ראתה תמונה של הנאשם עם אישת אחרת, כשהם יושבים ברכב שרכש הנאשם, בין היתר, מכספה של המתלוננת. הדבר הוביל לעימות בין השניים שעלה לטונים גבוהים. היא סיפרה כי "במהלך כל הויכוח ביןינו כשאני אומרת מילה הוא מרביץ לי בידים על הפנים ועל ידיים והאף, ולקח מגבת ושם לי על הפה בשביל שאני לא יצאתי כי אבא שלו והאחיהם שלו בחוץ" (ת/9, ש' 25-27). היא תיארה כי הנאשם התיר לה לצאת מן הבית, אולם ללא מסchio הטלפון שלה ולא בנים הפעוט. בהמשך, הסבירה כי כאשר הנאשם בחדר, לקחה את בנה ויצאה מן הבית, הממוקם בקומת הרביעית, אל רכבה. "ירדתי לאוטו שלי, והוא ירד לרכב, שאני עט הילד בפנים והוא ירד מהר אחרי ודפק על השמזה בידים והרגליים שלי ו אמר לי תצא מהרכב ואני נעלתי את הרכב ולא יצאתי ואז הוא שבר את המראה הימנית ונתן בעיטות בדלת נג ועשה סימנים" (ת/9, ש' 95-97).

עוד במסגרת הודעתה הראשונה מסרה פרטים ביחס לאירוע נשוא האישום השני, ומהם עולה כי ביום האירוע, טرك הנאשם את דלת החדר, שאז נשבר ממנו חלק שככל מסמר. הנאשם נטל את המסמר מן החלק האמור, "ועל החלק הזהלקח אותו ביד והתחיל לשירות אותו עם המסמר" (ת/9, ש' 74-75). היא תיארה עוד כי באותו היום שבר הנאשם את מיטת בנים הפעוט, וכן "באותו יום ליקח מפתחות והתקבל של הטלביזיה ואת הטלפון שלי והשלט של הטלביזיה, וסגורו עלי את הדלת שבוע בתוך הבית ולא נתנו לי לצאת עם הילד שהיא איתני" (ת/9, ש' 78-79). היא סיפרה כיצד בפעם אחרות היה נועל את הבית למספר שעות בלבד, אולם במסגרת אירוע זה

על אותה למשך שבועיים, וכן כי לאחר אישור זה דאגה לשכפל לעצמה מפתח של הבית.

הודעה מיום 15.5.18 בשעה 17:39 (ת/10). זהה הودעה השנייה, המשלימה את ההודעה הראשונה. בגדירה נשאלת המתלוונת מדוע לא התלווננה בעבר על אלימות מצד הנאשם. המתלוונת השיבה כי משפחתה הニアה אותה פעמיים מלמסור תלוינה במשטרה: "לא היה לי גב של המשפחה של. אבל עכשו אני עובדת ואם הם לא יעזרו לי אני אדאג לעצמי" (ת/10, ש' 4-3). עוד נשאלת האם נג הנאשם לשבור דברים בבית, ועל כך השיבה כי שבר את מיטת בנים הפuous, וכן מסרה כי כאשר נשברה הדלת עשה שימוש במסמר ופצע אותה, כמוין על ידה בהודעה הראשונה.

הודעה מיום 17.5.18 בשעה 14:45 (ת/11). במסגרת הودעה זו מסרה המתלוונת פרטים בדבר כתובות המגורים שהחליפו בני הזוג בשנים האחרונות, וכן הציגה את צו ההגנה שהוציאה נגד הנאשם.

הודעה מיום 18.5.15 בשעה 18:27 (ת/12). במסגרת הודעה זו נחקרה המתלוונת באזהרה בגין חשד לאלימות שהפעילה כלפי הנאשם, כפי שהעללה האחרון בהודעתו. המתלוונת התייחסה למיחס לה, ופירטה את האירוע נשוא האישום הראשון. היא הסבירה בשנית כיצד החל עימות בין לבן הנאשם על רקע תМОונה של הנאשם עם אישה אחרת, עימות שהתרדרדר, כאמור, לכדי אלימות של ממש. היא ציינה שם עוד כיצד בני משפחתו של הנאשם שמעו את הצעקות של השנים, וביקשו מהם לפתח הדלת, אולם "הוא אמר לא צריך ולא פתח הדלת ואמר לה לכל מהפה ואח"כ אני עצקתי יותר והוא שם לי המגבת הזאת בתוך הפה שלי לצדים ונתן לי מכח בלסת וירד לי דם" (ת/12, ש' 16-15). לאחר מכן, אף הכה אותה הנאשם באגרוף בעין וכן הכה אותה באף. המתלוונת המשיכה לתאר את התרחשויות האירוע נשוא האישום הראשון, כפי שתיארה בהודעות קודמות. בהמשך, התייחסה המתלוונת לתמונות השעירה, המתעדות את הפגיעה שספגה בשני האירועים נשוא כתוב האישום.

הודעה מיום 21.5.20 בשעה 19:38 (ת/13). המתלוונת הגיעה לתחנת המשטרה למסור הודעה זו, לאחר הוצאה צו בית המשפט, המורה לה לקבל לחזקתה את בנה הפuous ביום ובשעות המצוינות בצו. במסגרת הודעה זו מסרה לשוטרים כי ابوו של הנאשם לא הסכים לתת לה את בנה עד אשר ישחרר בנו ממעצר. המתלוונת הבירהה שם כי אין אפשרות לשמור על בנה הפuous באופן מלא, לאור סירוב בני משפחתה, עטם היא מתגוררת "הם אמרו לי עוד לפני החתונה לא להתחנן עם בעלי ולא הקשบท ליהם. ועכשו בגלל שלא הקשบท להם הם מוכנים שאנו יחזיר לבית של ההורים שלי בלבד כמו שיצאתי מהם בלבד". (ת/13, ש' 17-16).

18. לאחר שמייעת עדות המתלוונת בפניי, ולאחר שיעינתי בהודעותיה במשטרה, מצאתי את גרסתה אמינה ומהימנה, ואני סבורה כי היא מחזיקה גרעין חזק וציבב שלאמת. דומה כי לאורך עדותה שמרה המתלוונת על גרסה קוהרנטית, ברורה והגיונית, ולמעלה מכר- הבירהה לא פעם את חלקה במערכות היחסים עם הנאשם, כמו גם הדגישה מצבים שאינה זוכרת או שאין באפשרותה לדיקן.

כך למשל, במסגרת חקירתה הנגדית נשאלת המטלוננט בדבר פרטים שמסרה בהודעותיה במשטרה ביחס לכתובות השונות שהחליפו בני הזוג במהלך השנים. היא הבירה כי פרטים אלה בדבר מקומות המגורים שהחליפו אינם נכונים. כיוון החקירה שהפעיל ב"כ הנאשם לא עורר במטלוננט קשיים, והוא מיד הבירה כי פרטים אלה שמסרה הוא פרטיים שקרים. היא הבירה כי השניים מעולם לא התגוררו בראש אל-חmis או בבית חנינה, והוא מסרה פרט זה כי חששה שם يتגלה כי התגוררה רק בא-ראם הדבר יוביל לפגיעה במעמדה האזרחי שלה ושל בנה "כי הייתה מפחתת מהתעודה, מתי שהלכתי למשטרה באותו יום ההורים שלי לא רצוי שאני אלך כי אני לא יודעת אם אני חוזרת או לא" (עמ' 21 לפרט', ש' 31-30), ובהמשך מסרה "אני אומרת לך שהמשפט הזה שקר מה עוד, אני אומרת למה הייתה מפחתת" (עמ' 22 לפרט', ש' 26). אני מקבלת את הסבריה של המטלוננט לעניין זה, ומetail אין בסתרות אלה כדי לפגוע בגרעין גרסתה של המטלוננט ביחס לאיורים המיוחסים לנאים בכתב האישום. המדובר בעניין שלו שאין בו כדי להשילר על מהימנותה, ובפרט כאשר המטלוננט מודה מפורשות כי לא סיפרהאמת ביחס למקום מגוריו עם הנאים, וכי הדבר נshown על חשש שהוא ישפיע על מעמד האזרחי. הסבר נוסף שמסרה המטלוננט, גם אותו אני מקבלת לחוטין, הוא כי בשלב זה של מסירת הגנסה במשטרה חששה עדין שמא תואלו לשוב ולהתגורר עם בן זוגה, וזאת נוכח היעדר התמיכה המשפחתית שקיבלה בהגשת התלונה. משכך, בהינתן שהتلונה יתכן שלא תועיל בדבר, מצאה לנכון למסור את הפרטים שמסרה.

19. מהימנותה של המטלוננט מתגברת עוד יותר לנוכח מסירת פרטיים מצדיה, המלמדים על חלקה במערכת הזוגית. המטלוננט נטלה אחריות למעשיה שלה, מבלי שניסתה להסתיר או להציג עצמה כמו שהיא דמות פסיבית במהלך האלים שחוופה כלפי. כך למשל, היא אישרה כי במסגרת אחד העימותים בין הנאים ק clueה את חולצתו (עמ' 24 לפרט', ש' 5, 11); וכן אישרה כי במקרה אחר תפסה נעל בידה ויתכן כי זרקה אותה לעברו: "אולי כן, מי שירבץ לי אני לא עומדת ככה אני אזרוק נעליהם כן" (עמ' 24 לפרט', ש' 31).

ביחס לאיורים האלים נשוא האישום הראשון, המטלוננט השיבה מפורשות בחקירתה הנגדית כי לא עמדה מנגד בזמן שהנאים הכה אותה, ובמהלך האירוע אף היא הפעילה אלימות כלפי. היא ציינה כי "אני בן אדם רגיל ולא זוכרת אבל לא הייתי עומדת סתם וرك בוכה, לא הייתי עומדת ובוכה" (עמ' 31 לפרט', ש' 35-34); ובהמשך "אבל הוא נותן ואני מחזירה לו, אני דחפטו אותו" (עמ' 32 לפרט', ש' 8). ההגנה עימתה את המטלוננט בכך שלא מסרה פרטיים אלה בהודעותיה במשטרה, אולם עיוון בהודעות מלמד כי אין ממש בניסיון זה. עיוון בהודעות מעלה כי הדברים אלה הובאו על ידה גם במסגרת הודעותיה במשטרה, שם תיארה כי אף היא דחפה את הנאים במסגרת העימות נשוא האישום הראשון (ת/12, ש' 10).

20. בנוסף, ניכר היה בעדותה של המטלוננט כי מסרה רק את אשר זכרה, מבלי להשלים פרטי אירוע כזה או אחר. כך, במסגרת חקירה הנגדית נשאלת ביחס לעימות בין הנאים, בגיןו נעל אותה הנאים בבitem, וזאת כאשר יתר בני המשפחה מודעים להתנהלות זו. היא הדגישה כי אינה זוכרת את האירוע דן (שאינו מיוחס לנאים בכתב האישום) נכון חלוף הזמן בציינה "אם אני אומרת לך שלא זוכרת לבדוק מה שהיה איך אני אזכיר עכשו" (עמ' 26 לפרט', ש' 17). ברור כי ככל שהמטלוננט ביקשה לטפל על הנאים אירועי אלימות נוספים, או להעצים את עדותה, הייתה יכולה בכך לתאר כיצד נגה כלפי הנאים במדויק. תחת זאת, ציינה כי אינה

זכרת. התרשומות זו עולה אף מהודעותיה במשטרה. כך למשל, כאשר נשאלת לסיבה בגיןה הכה אותה הנאשם באמצעות מסמר במסגרת האישום השני, השיבה כי "אני לא זוכרת אבל תמיד זה היה ויכוח על הבנות ועל הסמים" (ת/12, ש' 79).

21. המתוונת נשאלת בחקירה הנגדית ביחס לאלימות שהפעיל נגדה הנאשם הנאשם במסגרת האישום השני באמצעות מסמר שנפל מձלית אחד החדרים בבית. בפרט נשאלת מדוע לא פנתה לקבל טיפול רפואי, כמו גם מדוע לא פנתה למסור תלונה כבר בעבר. תשובהו של המתוונת היו הגינויות ואני מקבלת את הסבריה. כך, ביחס לקבالت טיפול רפואי הסבירה המתוונת כי לא מדובר בהפציעות קשות המצריכות קבלת טיפול בגין (עמ' 38 לפירוט, ש' 15), ובכך יש ללמד על גרסתה המאוזנת והבלתי מוגזמת. ביחס לשאלת הגשת התלונה במשטרה, לאורך עדותה תיארה המתוונת את ניסיונות בני משפחתה להניא אותה מלפנות המשטרה. במצב דברים שכזה, כאשר הרגשה שהיא נעדרת תמייה מהלך שכזה, אך טبعי כי תמנע מהגשת תלונה. גם שמדובר במקרה מצער, הרי שהמציאות מלמדת כי לא אחת ממוותות נשים על הגשת תלונה במשטרה, וזאת מחשש כי לא תקבלנה את התמיכה- הרגשית והכלכלי- הנדרשת מהלך אמיץ שכזה.

22. חקירתה הנגדית של המתוונת לא הניבła פערים או סתיות ממשמעותו- ההיפך הוא הנכון. המתוונת עמדה על גרסתה, מבי' שניסתה להעצימה או להשלימה. היא הבירה מפורשות כי האלימות החלה מספר חדשם לאחר נישואיהם, ואף הבירה כי אין מדובר באלימות יומיומית. במהלך חקירתה היא סיפרה כי ביום השני פרודים אולם שומרים על התנהלות מכבדת יחסית. התרשםתי כי לא נמצא בקיימים ממשמעותם בגרסת המתוונת, בוודאי לא כאליה העולים כדי אמריות שקר או כאליה שיש בהם כדי לפגום בצורה משמעותית- אם בכלל- במחימנות דבריה. מכל מקום, אני סבורה כי חרף העובדה שניתן להישען אך על עדותה של המתוונת על מנת לקבוע ממצאי עובדה, נכון בתיקים מן הסוג האמור לטור אחר חיזוקים שיש בהם כדי לאמת את גרסתה של המתוונת, ולכך אגש כעת.

ב. חיזוקים לגרסת המתוונת

פניתה של המתוונת לקבלת טיפול רפואי והתמונות המתעדות את החבלה

ת/2 הוא מכבץ תמונות המתעדות את החבלות שספה המתוונת הן במסגרת האישום הראשון והן במסגרת האישום השני. מרבית התמונות מתעדות את החבלות נשוא האישום הראשון, למעט תמונות מס' 11, 13, 14, 15, 16 ו-17, המלמדות על הפצעה נשוא האישום השני. תיעוד החבלות ופניתה הסטוכיה יחסית של המתוונת לקבלת טיפול רפואי מראה ראיות חיזוק אובייקטיביות לגרסתה בדבר האלימות שננקטה כלפי עלי ידי הנאשם באותו הערב (השו: ע"פ 17/6950 פלוני ב' מדינת ישראל, פס' 24-25 (פורסם בנבו, 19.09.24)). התיעוד החזותי של החבלות נשוא האישום הראשון בקנה אחד עם הבדיקה הרפואי שבוצעה למתוונת (ת/1), ולפיה נצפו אכימוזיס (סימני חבלה) בבטן, בצלעות, בזרוע ימין ומסביב לעין שמאל. כאמור, עצם העובדה כי

התיעוד החזותי של החבלות- שצולם על ידי המטלוננט- קיבל אישור חיצוני של גורם רפואי, מאפשר להישען עליו כראית חיזוק לgresת המטלוננט.

הגשת תלונה במשטרה בסמוך לאירוע

24. הדברים שהובאו לעיל נכונים גם ביחס לפניהו להגשת תלונה במשטרה עוד ביום האירוע. כזכור, עם בריחתה של המטלוננט את הבית יחד עם בנה הפטוט, הגיע אל ביתה של חברת אמה, שם נכח זמן קצר עד אשר פנתה לתחנת המשטרה. עצם הגשת התלונה עוד ביום האירוע, אף הוא מהוות נתון המחזק את גרסתה של המטלוננט. פניה זו של המטלוננט באה לידי ביטוי, מעבר לעצם הودעתה במשטרה, גם בשיחה למקד 100 101 כשבה לאחר קרות האירוע (ת/7). במסגרת שיחה זו נשמעת המטלוננט מוסרת כי היא מעוניינת לדוח על בעליה שהרביץ לה ושבר לה את הרכב.

עדותה של נהאד, אמה של המטלוננט

25. חיזוק נוסף לgresת המטלוננט אני מוצאת בעדותה של נהאד, אמה של המטלוננט, אשר חוותה בחבלות שספגה המטלוננט בעקבות האירוע נשוא האישום הראשון. כבר בהודעתה במשטרה (ת/18) סיפרה את אשר שמעה מבתיה, וכן מסרה כי הבחינה בחבלות. במסגרת עדותה בבית המשפט חזרה על הדברים, תוך שהבירה כי לא ראתה את הנאשם מכאה את בתה המטלוננט, אלא רק ראתה את החבלות זמן קצר לאחר מכן בבית משפטה עיסם- שם שהתמה המטלוננט לאחר שברחה מן הבית.

אכן, נהאד היא אמה של המטלוננט, וניתן לטעון כי המדווח בעדות של בעלת עניין שרצונה הוא להטיב עם בתה. לצערי, לא התרשםתי כי זה המצב בענייננו. ראשית, כבר נקבע בהלכה פסוקה זה מכבר כי עדותו של צד מעוניין (בעניינו בני משפחתה של המטלוננט) אינה בהכרח עדות שקרית, כשם שעמדותיו של צד לא מעוניין אינה בהכרח עדותאמת (ראו למשל: ע"פ 16/16 4275 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 85 לחווות דעתה של כב' השופטת ברק-ארז (פורסם בנובו, 09.06.17). שנית, לגופו של עניין, התרשםתי כי נהאד, כמו יתר בני משפחתה של המטלוננט, העדיפו כי האחרונה תימנע מלערב את המשטרה בסכסוך בין השניים, תוך פתרון הסכסוך בדרכים המקובלות עליהם. הדבר עלה מפורשות בעדותה של נהאד, שציינה כי "אנחנו ביקשנו ממנה לחכות שלא תלך לתחנת המשטרה עד שאחיהם שלא יגיעו" (עמ' 42 לפroot', ש' 29-28). נדמה שבכך הוכיחה האם שטובה בתה אינה דזוקה בראש מעיניה.

עדות הנאשם כראית חיזוק לgresת המטלוננט

26. גרסתו של הנאשם תידוע מיד בסמוך, אולם כבר עתה אצין כי יש בדבריו, כפי שהובאו בעדותו בפני, כדי לחזק במידה מסוימת את gresת המטלוננט. במסגרת עדותו הראשית ציין כי "הסיפור של המגבת והכricht זה הינו על

המיתה, כמשמעותי את המגבת פשוט לא הייתה לי שום כוונה לחנוך אותה ובפועל לא חנקתי אותה רק שטתי את זה בקטנה לפחות לה את הפה שהיא תשתק" (עמ' 53 לפרט', ש' 3-1). דברים אלה מפיו של הנאשם מאמתים את גרסת המתלוננת במקודם מרכזינו שענינו האירוע נשוא האישום הראשון, בשלב בו צעקוبني משפחת הנאשם אל עבר השניים שיפתחו את הדלת, ובתגובה فعل הנאשם כדי למנוע מן המתלוננת המשיך ולצעוק באמצעות מגבת וכירית. קל להיווכח כי נתן זה שהובא מפיו גם הוא מחזק את גרסתה של המתלוננת.

ג. גרסת הנאשם

27. הודעת הנאשם במשטרה נגבהה ביום 17.5.18 (ת/14), בגדירה הכחיש את המיחס לו. הוא מסר כי נתגלו עיוchor בין השניים שהגיעו לטוניים גבויים, ולאחריו המתלוננת אספה את דבריה ואת בנים וברחה מן הבית. הנאשם שלל כל אלימות מצדו כלפי המתלוננת, והציג כי כאשר עזבה את הבית עם בנים הפער לא היו עליה כל סימני אלימות (ת/14, ש' 25, 27). הנאשם אף שלל שימוש במגבת כדי לסתום את הפה; שלל כי נעל אותה בבית; שלל כי הזיק לרכבה; וכן שלל כי שלח לה הודעות קוליות בגדון أيام על חייה. כאשר הושמעו לו הקלטות האiomים, השיב כי אלה "הכל דיבורים" (ת/14, ש' 64). הנאשם אף שלל כי פגע במתלוננת באמצעות מסמר (בהתאם למיחס לו באישום השני). בהמשך עדותו, כאשר הוצגו לו תמונות החבלה של המתלוננת, מסר כי יתכן שאלה נגרמו לה בעקבות הדיפתו את האלימות שהפנתה כלפי בזמן שהשתוללה ב ביתם.

28. כאמור, במסגרת הودעתו בבית המשפט, שינה הנאשם את גרסתו. ביחס להודעות הקוליות, הודה בראשית החקירה כי "זה הקול שלי לא מכחיש את זה, אבל זה היה ברגע של כעס ועצבים, לא שבאמת התכווני לרצוח אותה או שהוא צזה" (עמ' 53 לפרט', ש' 27-28). הנאשם אף הודה, בניגוד לדבריו במשטרה, שאכן עשה שימוש במגבת וכירית על מנת לסתום את פיה של המתלוננת, אולם שלא כוונה לחנוך אותה (עמ' 53 לפרט', ש' 3-1). נוסף על כך, שינה את גרסתו בכך שציין, בניגוד לעמדתו במשטרה, כי לעתים, לאחר ויכוח בין השניים, היה סגור את המתלוננת בחדר על מנת להשקייט את הרוחות ביניהם: "אני עומד בחוץ והוא בפנים ואני סגור את הדלת והוא מנסה לצאת, ואני לא נתן לה לצאת על מנת שלא יהיה חיכוך" (עמ' 58 לפרט', ש' 2-3), אולם הוא הבahir כי לא נעל הדלת במפתח אלא רק סגור אותה (שם).

29. עדותו העדכנית של הנאשם בבית המשפט הילכה למעשה מחזקת את גרסת המתלוננת במספר מוקדים, כמו כן לעיל. עולה, אפוא, כי עיקר טענותו של הנאשם הינה כי לא הכה אותה או גرم לה לחבות. לעניין זה, כל שטען הוא כי יתכן שבחינות אלה נגמרו בעקבות הדחיפות ההדדיות של השניים. איןני מקבלת טענה זו, באשר מדובר בחבות של ממש, שקשה להלום כי נגרמו בעקבות דחיפות קלות של הנאשם את המתלוננת. גרסתה של המתלוננת לעניין זה הגיונית יותר ומסתברת יותר, ולפיה הנאשם הכה אותה הן בדחיפות והן באמצעות אגרופים אל גופה. הנאשם לא העניק הסברים לכך לקיום של חבות אלה, והסתפק בתשובות סתםיות לעניין זה מבלתי שהעניק הסברים מוחים את הדעת.

30. בהקשר זה יצוין עוד כי טענת הנאשם במשטרה, לפיה המתלוונת עזבה את הבית כשהיא נטולת חבלה, אינה מקובלת עליי והיא נעדרת ביסוס או תימוכין. טענה זו יתכן שניתן היה לבסת לו השתהטה המתלוונת בפנייה למשטרה או בקבלת טיפול רפואי. לא כך הוא הדבר. המתלוונת ברחה עם בנה לבית משפחה שmoved לה באזרה מגוריה, שם המתינה לאמה, ולאחר כשעה כבר יצרה קשר עם המשטרה ופנתה למסור התלוונה. המדובר בסד זמנים קצר, ומילא לא נתען כי המתלוונת גרמה חבילות אלה לעצמה,vr קר על פי דברי הנאשם עצמו ששכל גריםת החבלות על ידי המתלוונת עצמה ("לא, אין מישהו שמכה את עצמו" (עמ' 57 לפורת', ש' 15)).

31. עדותו של הנאשם הותירה, אפוא, רושם מורכב. ניכר כי לאורך עדותו לא העניק הנאשם הסברים לממצאים שהוכחו, דוגמת החבלות על גופה של המתלוונת, כמו גם האימויים שהשמי בהודעות הקוליות. תחת זאת, בחר הנאשם לתלות הגנתו בשינויים במצב רוחה של המתלוונת, שהובילו אותה לשקר ולהעליל עליו מעשים לא לו. טענה זו של הנאשם אינה עולה בקנה אחד עם העובדה כי קיום מערכת היחסים בין השניים הינה סבירה, והgam שהשניים פרודים הם עושים מאמצים לשמר על יחסם תקינים עבור בינם הפעוט. מילא, טענה כאמור לא בוססה.

עדויות בני משפחתו של הנאשם

32. הנאשם הציד בעדויות בני משפחתו על מנת לחזק את טענותו כי לא הכה את המתלוונת. לאחר בחינתן של עדויות אלה לא מצאתי שיש בהן כדי לסייע לנאשם. התרשתי כי עדויות בני המשפחה נועדו בעיקר לתאר את מערכת היחסים הרעואה של בני הזוג, ועל הקשיים שלהם, לרבות היעדר התמיכה של בני המשפחה, אולם מבלי שהיא בהן כדי לשנות מן המצד הראייתי והתרשםותי מגරסת המתלוונת, כאמור.

-
ביחס לעדותו של חוסאם, גיסו של הנאשם, זה העיד כי המתלוונת לא סירה לו דבר בדבר אלימות שהפנה כלפי הנאשם. ואולם, מילא התרשתי כי עדותו ניתנה ליפוי את המצב בין בני הזוג באופן שאינו עולה בקנה אחד עם המציאות, בהינתן שכבר מראשית הדרך ידעו כלל בני משפחתו של הנאשם על הבעיות במערכת היחסים של השניים.

-
ביחס לעדותו של נビル, אביו של הנאשם, לא מצאתי גם בה סיווג לרגרסת הנאשם. נビル העיד כי ביום האירוע נשוא האישום הראשון, שמע את הצעקות שנשמעו מבית הנאשם והמתלוונת. ברם, אין חולק בדבר נתון זה, לפיו בין השניים נגלו ויכוח שעליה לטונם גבויים ביותר, וכי בני משפחתו של הנאשם עמדו באותו העת מחוץ לדלת ביתם. עיקר עדותו של נビル התרצה ברקע ליחסים בין בני הזוג, ובפרט הוא תיאר כיצד התנגד לנישואים מראשית הדרכה. ניכר היה כי התנגדות זו עודנה שרירה וקיימת, ובאה לידי ביטוי בטינה של ממש נגד המתלוונת. נビル שב והציג כי לשיטתו כל המីוחס לנאשם בכתב האישום הוא תכנן של המתלוונת, שמה לה למטרה לפגוע בנאשם.

- עדותה של רבייה, אמו של הנאשם, גם היא לא תרמה דבר להגנת הנאשם. בנוסף, בדומה ליתר העדויות, תיארה את הנסיבות שנבעו מבית בני הזוג במסגרת הויכוח שפרץ בין השניים, אולם לא הבחינה באליםות צדו או אחריה, ומכאן شأنן באפשרות לשנות מן המסתך הראייתי.

- הדברים שהובאו לעיל נכונים גם ביחס לעדותה של עולה, אחות הנאשם. מן הראיות עולה והמתלוננת היו מיזדדות במהלך השנים, אולם עולה הבירה בעדותה את הקשר הבעייתי בין בני הזוג, וביקשה להציג כי המתלוננת שמה לה למטרה לפגוע בניהם. היא סיפרה כיצד באחד מהריבים של בני הזוג, היא עלתה לדירתם נוכח צעקות ששמעה, שאז מסרה לה המתלוננת שהיא מבקשת שהנאשם יגרש אותה. התרשמתי כי עיקר עדותה נועדה לתאר אירועי עבר המלמדים על התנהוגותה הבעייתה והמניפולטיבית של המתלוננת, ובכך לפגום במהימנותה. ברם, אין בדברים שהובאו על ידי עולה כדי לשנות מן הראיות או כדי להאיר זרקו על עובדות כתוב האישום, שהרי היא עצמה העידה כי לא ראתה בעינה את העימות נשוא האישום הראשון (עמ' 73 לפרט').

33. מעדיות בני משפחתו של הנאשם עולה תמונה מורכבת ומצערת של מערכת יחסים מורכבת וסבוכה, שידעה אי אילו קשיים, עימותים וסכסוכים במהלך השנים. מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת החלה בהתקנדות ממשית של בני משפחותיהם, ונדמה כי גם לאחר נישואיהם ידעו השניים קשיים בלתי מבוטלים. ואולם, יש לשוב ולהזכיר שאין בהליך הפליל דן כדי להעניק ציונים למי מבני הזוג, ואני מקבלת את הטענה לפיה כל אחד מהם תרם בדרכו שלו להתרדרות מערכת היחסים. זאת ועוד, המתלוננת עצמה מסרה בעדותה כי במהלך האירוע נשוא האישום הראשון, גם בכלל, היא לא עמדה מנגד במהלך העימותים מול הנאשם, ופעלה להגן על עצמה. לאמן הנמנע, אפוא, כי במהלך עימותים אלה שידעו השניים את המתלוננת אף היא באליםות כלפי הנאשם. ברם, אין בהתנהלות זו כדי לשנות מהתרשםו ומסקנותיו ביחס לאירועים נשוא כתוב האישום.

ד. הכרעה- האישום הראשון

34. ביחס לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש-בן זוג; אני מקבלת את גרסת המתלוננת, שלא מספר חזוקים שפורטו לעיל, ולפיה בעקבות ויכוח שנתגלו בין בני הזוג, סיבב תമונתו של נאשם עם אישة אחרת, החלו השניים מתווים עד אשר התדרדר האירוע לכדי עימות אלים, בגדרו הכה הנאשם את המתלוננת בחלוקת גופה, והדבר בא לידי ביטוי בתיעוד חזותי המלמד על החבלות שספגה. אציג עוד בהקשר זה, כי במהלך עימות זה פעלה המתלוננת להדוף את הנאשם, כפי שהיא עצמה הודתה במהלך עדותה.

35. ביחס לעבירות האיוםים; הנאשם הודה בעדותו בפני כי שלח את ההודעות הקוליות המאיימות, שתימלולן הוגש כראיה (ת/3, ת/4). במסגרת הודעות אלה אמר הנאשם למתלוננת, בין היתר, כי "שבע שאני אכסה אותך איפה שתהה" אני יהיה לא אשאיר אותך את תرأוי" ועוד משפטים נוספים. דברים אלה שלח הנאשם למתלוננת

באמצעות הודיעות קוליות, לאחר שהאחרונה ברחה מביתם המשותף עם בנים. איני מקבלת את טענת הנאשם בעדותו, לפיו לא התקoon באמת לרצוח את המתלוונת, ובוואדי שהדבר אינו עולה בקנה אחד עם המבחןם הפסיכטיים שנקבעו ביחס לעבירות האiomים. כך למשל נפסק, כי "ניתן להזות איום אסור בין היתר על-פי הנסיבות שבהן ניתן לו ביטוי, ועל-פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאומן" (ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל**, נב(1) 416, 408). בנסיבות המקירה דן, כאשר האiomים הופנו למתלוונת עם בריחתה מן הבית לאחר עימות אלים, לא יכול להיות חולק בדבר כוונת הנאשם להפחיד את המתלוונת, ולהניא אותה מלמסור תלונה במשטרה בגין התנהלותו. התוצאה, אפוא, היא הרשעתו בעבירות aioimim.

36. ביחס לעבירה של חבלה בצדיך; מצאת כי יש לזכות הנאשם מביצוע עבירה זו. במהלך חקירתו הגדית טען הנאשם כי לא גרם לרכב, ומילא הפגיעה בו נעשתה מצד ימין כאשר הוא עמד מצד השמאלי של הרכב. לאחר עיון ובחינה, התרשםתי כי קיים חוסר בהירות סביר פגיעה הנאשם ברכב, המעליה ספק ממשועות באשמו. לשיטת הנאשם, המתלוונת נסעה אחוריית ברכב ופגעה במראה הימנית. תהזה זו איננה משלחת יסוד, אף יובהר כי מדובר ברכב ישן יחסית. מכל מקום, לא הוכח כראוי מהי הפגיעה שנגרמה לרכב, והאם זו בוצעה על ידי הנאשם במהלך האירוע. ספק זה בוואדי שיזקף לזכותו של הנאשם.

ה. הכרעה- אישום שני

37. כזכור, במסגרת אירוע זה נטען כי הנאשם הכה את המתלוונת באמצעות מסמר וגרם לה לחבלה, שבר את מיטתו בנים הפעוט, ולאחר מכן נעל אותה עם בנה הפעוט לבתיהם לתקופה של שבועיים. לאחר עיון ובחינה, מצאת להרשיעו אך בביצוע עבירה של תקופה הגורמת חבלה של ממש, ולזכות אותו מביצוע עבירה של קלילת שווא והזק לרכוש בזדון.

38. סעיף 377 לחוק העונשין מורה כי "העווצר או כולה אדם שלא כדין, דין - מסר שלוש שנים". בנסיבות המקירה שבפני, נטען, כאמור, כי הנאשם נעל את המתלוונת בביתה למשך שבעה ימים. ברם, לאחר שמייעת עדויות הצדדים לא מצאת כי המאשימה עמדה בנטל להווכיח עבירה זו מעבר לכל ספק סביר. מסקנה זו נשענת, בין היתר, על עדויות בני המשפחה שמסרו כי המתלוונת יכלה בנטול לצאת מן הבית, או לכל הפחות לקרוא לעזרה (נכח העובדה כי כל בני משפחתו של הנאשם התגוררו באותו בניין מגורים). מסקנה זו נשענת אף על גרסת המתלוונת עצמה שמסרה כבר בוחנת המשטרה, לשאלת האם הייתה לה אפשרות לצאת, כי "יהי לי אפשרות אבל לא עשיתי זאת זה כי אניפחדת ממנה שירביizi לי אח"כ" (ת/12, ש' 102). איני מטילה ספק כי המתלוונת אכן הועמדה בסיטואציה מורכבת, אולם לא התרשםתי כי אקט זה של הנאשם עולה כדי כליאת שווא.

39. ביחס לעבירת ההזק לרכוש בזדון; נטען כי הנאשם שבר את מיטתו בנים הפעוט. ביחס לעבירה זו לא הובאו

ראיות המלמדות על חבלה כאמור, למעט גרסתה של המתלוננת, בגדירה מסירה בתחנת המשטרה כי במסגרת האירוע נשוא האישום השני הנאשם שבר את מיטת הבן. גם שניתן להסתפק אך בגרסה זו, אני סבורה כי נוכח מערכת היחסים המורכבת בין הצדדים, כמו גם ההאשמות הבלתי פוסקות ביניהם, שכן היה למאשימה להסתיע בראיות נוספות על שבירת המיטה. למרות הובאו ראיות מוחזקות לעניין זה, אין הדבר עולה כדי הרשעה מעבר לכל ספק סביר.

40. ביחס לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש; לשיטת המאשימה עבירה זו נשענת על גרסת המתלוננת, כמו גם תמונות שצילמה לאחר האירוע, אשר הועברו על ידה לתחנת המשטרה. אני מוצאת לקבל את גרסת המתלוננת לעניין זה, המחזקת על ידי התמונות דלעיל, המלמדות על חבלה- גם שלא ברף הגבווה- שנגזרה בידה.

סוף דבר

41. נוכח כל האמור לעיל, הנאשם מושרע בזאת בשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש וUBEIRA של איזומים.

ניתנה היום, י"ב סיון תשפ"א, 23 Mai 2021, במעמד הצדדים